

ΙΤΑΛΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΤΟΥ ΕΝΡΙΚΟ ΣΕΡΑΤΤΑ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ



ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, γιος του κόντε Λάρι Α. ΔΡΙΑΝΗ, ηθοποιός.

(Βράδυ. Στο σαλόνι της βίλλας

του κόντε Λάρι. Ο Ροβέρτος κι η Άδριανή μόλις έχουν έρθει απ' έξω).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (κνιτάζει την Άδριανή από πάνω ως κάτω, σαν τρελλόπαιδο που έχει κάνει μια κατάκτηση).—Ορίστε... Έδώ πέρα τώρα είσαστε σαν στο σπίτι σας...

ΑΔΡΙΑΝΗ, (στενοχωρημένη λιγάκι από τις πονηρές ματιές του).—Ευχαριστώ... Δεν βλέπω όμως τον πατέρα σας... Πότε θα γυρίσει;...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ξέρω κι' εγώ... Έπρεπε να είχε γυρίσει... Λέει από το πρωί... Πήγε να ρίξει μα' ματιά στα χτήματα... Μά δεν θ' άρτησε;...

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Τι θά πη άραγε διαν θά με δη ξαφνικά μέσα στο σπίτι του;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δεν φαντάζεστε πόσο θά χαρή!... Ά, δεν τον ξέρετε έσείς τον μπαμπά!... Είναι ο καλύτερος φίλος μου!... Έπειτα, μήπως είσαστε καιμιά ξένη;...

ΑΔΡΙΑΝΗ, (γελώντας).—Όχι, βέβαια!... Σας ξέρω από τό άπόγευμα που ήρθατε στο θέατρο...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Είστε μήπως λίγο, για να σας προσκαλέσω στο σπίτι μας;... Δεν ξέρετε πόσο θά χαρή ο μπαμπάς!... Ή πρωταγωνίστρια του θεάτρου της Ρώμης μ'άς κάνει την τιμή να δευτηρήσει μαζί μου!... Τι έκταξη για τον μπαμπά!...

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Πότε διως θάβη;...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Έλάτε!... Βγάλτε τό καπέλο σας... Είσαστε στο σπίτι σας...

ΑΔΡΙΑΝΗ, (συλλογισμένη).—Στό σπίτι μου...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Τι συλλογίζεστε;

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Τους συναδέλφους μου... Σε μία ώρα θά φύγουν για τη γειτονική πόλιν. Έχομαι παράδοστα εκεί αύριο τό βράδυ... Περάσαμε από θά πέρα μόνο γι' αυτή την αίτογεννητική... Ή στοιχός μας εινε πολύ βασιική... Στο τέλος της εβδομάδος πρέπει να βρούκομαστε και πάλι στη Ρώμη... Δεν έπρεπε να δεχτώ... Θα έκανα καλύτερα να έμενα μαζί τους... Να σ'άς πω την αλήθεια, μετανόησα που ήρθα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μά, γαρι;... Μήπως δεν θά ξαναβρθετε αύριο τους συναδέλφους σας;... Τό πρωί, με τ' αυτοκίνητό μου, θά σ'άς πάω εγώ στη Βαλντόρα... Και θά διητε τι άμοφο περιπάτο θά κάνουμε!...

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Κι' αν δεν γυρίσει ο πατέρας σας;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Θά δευτηρήσουμε μόνοι!... Δεν θά πεθάνουμε της πεινας!... Όταν άρξει καιμιά φορά ο μπαμπάς, τρώω μόνος μου...

ΑΔΡΙΑΝΗ, (στενοχωρημένη).—Έσείς μπορείτε να κάνετε ό,τι θέλετε... Για μένα όμως δεν εινε τό ίδιο πράγμα... Δεν θά δεχθώ να με φιλοξενήσετε, αν τό ελγα προδίξωμε αυτό...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (μ' ένα πονηρό χαμόγελο).—Αυτό... πω;

ΑΔΡΙΑΝΗ.—'Επί τελούς φαντάζομαι ότι θά εύρωκα εδω πέρα μία καφιά... Τη μητέρα σας...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (σοβαρά).—'Η μητέρα μου πέθανε την ήμερα που γεννήθηκα...

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Λιτοήμια πολύ... Δεν τό ήξερα... Μά να μείνουμε έτσι, οι δύο μας...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (μ'ένα χαμόγελο).—'Ελάτε... (Της πιάνει τό χέρι). Μ'ε φοβάστε λοιπόν;

ΑΔΡΙΑΝΗ, (τόν κνιτάζει στα μάτια, έτοιμη να γελήσει).—Διόλου!... Γιατί να σ'ας φοβηθώ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Πολύ σωστά... Δεν εινε η πρώτη φορά που σ'ας προσκαλεί ένας νεός να γάτε μαζί του...

ΑΔΡΙΑΝΗ, (γελώντας).—Μά, έσείς δεν είσαστε ένας νεός, όπως λέτε... Είσαστε ένα τρελλόπαιδο!... Και μάλιστα λιγάκι τολμηρό...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (τήν κνιτάζει κι' εκείνος στα μάτια).—Γιατί με κνιτάζετε έτσι σαν φαινόμενο; Πέστε μου την αλήθεια... Σας θυμίζω κανέναν άλλον; Τι περιέργες πού εινε η γυναίκες! "Όταν μιλάνε με κάποιον, θυμούνται έναν άλλον! Μά, έμένα δεν με περιόζει... Τό βόσκω άσπείο!...

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Δεν εινε πάντα άσπείο... Καιμιά φορά, τό πρόσωπο που βλέπομε, μ'άς θυμίζει πολλές καιρές έναν άλλον... ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—'Ελάτε, δεν ήθελα να σ'ας λυτήσω!... Χαμογελάστε πάλι όπως πρώτα... Δεν ξέρετε πόσο είμαι χαρούμενος άπόψε... Είσαστε τόσο άμορφη!... Και βλέπετε, τι διασκεωτικός πού εινε ο μπαμπάς;... Άρχει να έρθη σαν να τό ήξερε!... Σας όμιόζωμαι όμως ότι δεν τό ξέρετε!...

ΑΔΡΙΑΝΗ.—'Αν δεν έρθει άπόψε ο πατέρας σας, αύριο θά ξέση όλος ο κόσμος ότι έπέρασα μια όλόκληρη νύχτα, μόνη, μαζί σας... ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Και τι σ'ας ναίάξει; Άύριο τό πρωί θά φύγετε απ' εδω και δεν θά ξαναγυρίσετε ίσως ποτέ... "Όσο για μένα, νομίζετε ότι προσέχω τί λένε οι χωριάτες;... Σε λίγες μέρες φεύγω κι' εγώ για έντεκα μήνες κι' άποως με ξαναβεί, ως μου γυραίνει... ΑΔΡΙΑΝΗ.—'Α! Δεν μνετε μαζί με τον πατέρα σας;... ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Πώς τό φαντασθήκατε αυτό; Εγώ είδω στη Νεάπολη!... Είμαι στο δεύτερο έτος της Νομικής... Κι' όταν πάω τό δίπλωμα, θά γράφω στη Φιλολογία... Κι' έπειτα στό Φυσικομαθηματικά... 'Ετσι δεν θ' αναγκαστώ να γυρίσω γρήγορα εδω πέρα, για να ήσω στην έξοχη με τον πατέρα μου... Έρχομαι μόνο και τό κρατάω συντροφιά ένα μήνα κάθε χρόνο... ΑΔΡΙΑΝΗ.—Θά διασκεδάσετε στη Νεάπολη... ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Φυσικά!... Δεν λείπουν η τραφερές φίλες... Μά, ξέρετε, δεν τους δίνω και μεγάλη σημασία... Τους άρέσουν οι ρομαντισμοί ή κνιτάδες, τά φλογερά γράμματά... Με δύο λόγια, τους άρέσει να χάνουν τον καιρό τους... Παίρνουν τον έρωτα στό σοβαρό!... Έμένα όμως μου φαίνεται ότι δεν υπάρχει πω τρελλό και πω άσπείο αίθημα από τον έρωτα!...

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Πόσων χρόνων είσαστε; ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—'Ελκισα τό είκοσι...

ΑΔΡΙΑΝΗ, (τόν χαμόγελο).—'Είκοσι χρόνων!... Ξέρετε πόσο είμαι εγώ; ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Τριάντα... τριανταδύο, τό πολύ.

ΑΔΡΙΑΝΗ, (με τό ίδιο χαμόγελο).—Σωάντα!... Θα μπορούσα να ήμουν... (Δεν τολμά να πη "μητέρα" σας). Βλέπετε; Είμαι είκοσι χρόνια μεγαλύτερή σας...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (τήν εξετάζει με τη ματιά του).—Γιατί μου τό λέτε, αφού δεν τό δεχίχτε; Φαίνεστε δέκα χρόνια πω νέα... Και ξέρετε τι θά έκανα αν δεν ήσαστε στο σπίτι μου, αν δεν ήσαστε η προσκαλεσμένη μου, δηλαδή ένα πρόσωπο ιερό, όπως λένε; Θα σ'ας φιλούσα, για να σ'ας δείξω τη συμπαιθεία μου...

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Κι' εγώ θά σ'ας δίνα άμέσως ένα καλό μάθημα... (Και τού δείχνει ότι θά τον μάταιζε).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—'Ω! Δεν θά μ' έκανε να πονέσω διόλου αυτό τό άμοφο χεράκι...

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Δοκιμάστε λοιπόν!... ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μά σ'ας εία!... Δεν μπορώ... "Όσο βρισκόστε στο σπίτι μου, είσαστε για μένα ένα πρόσωπο ιερό!... Μπορεί να με περιόσετε για λιγάκι κοντό, μά τι θέλετε να κάνω;...

ΑΔΡΙΑΝΗ, (χαμογελώντας).—Τό τρελλόπαιδο!... ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Βλέπω ότι δεν με φοβάστε πικά... "Όπως κι' αν εινε, αν σ'ας πω κάτι που δεν σ'ας άρσει, μη δώσετε καιμιά σημασία στα λόγια μου, σαν να μην τ' ακούσατε. Σύμφωνοι;

ΑΔΡΙΑΝΗ.—'Ωμορφο σύστημα... ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Πρακτικό, θέλετε να πητε... 'Ετσι, άποφείγει κανείς τις παρεξηγήσεις. Λοιπόν, ως έτοιμάσοιμε τώρα τό αυτιόνο μας πρόγραμμα... Θα περάσοιμε από τά πω άμορφη τοπέια που υπάρχουν στον κόσμο... Έχοιμε να κάνοιμε πενήντα χιλιόμετρα. Σας δίνω τό λόγο μου, ότι θά τά τρέξοιμε μέσα τόσων πενήντα λεπτά της ώρας. Πώς σ'ας φαίνεται;...

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Σωστή αυτοκτονία! ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δεν έχετε έμπιστοσύνη σ' έμένα;... ΑΔΡΙΑΝΗ.—Σ' ένα τρελλό-



ΑΔΡΙΑΝΗ, (δείχνοντας τη φωτογραφία).—Ποιός ειν' αυτός;

παιδο;

ROBERTOS.—Θά ήθελε ότι δεν θά πάθετε τίποτα... Όταν φτάσουμε στη θάλασσα, θά σταματήσουμε λιγάκι κ' αν θέλετε, μπορούμε νά πάρομε το πλάνιο μας... Θά μείνετε κατενθουσιασμένη κ' ίσως τότε μ' άγχαλιάσετε...

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Τώρα χαλάτε όλο το πρόγραμμα... ROBERTOS.—Σταθήτε, μη με διακόψετε... Έχει πέρα λοιπόν θά συμβούν δύο πράγματα: Ή θά με μπαττώσετε όπως μου υποσχέθήκατε κ' έγώ τότε θά σάς ξαναπληρώσω με περισσότερη τρυφερότητα, ή θά μου πείτε με το απλούστερο ύψος του κόσμου: «Όχι, εύχαριστώ! Είμαι πολύ άνοστος». Κι' έγώ θά καθήσω ήσυχος και θά γυρίζομαι πάλι σάν καλό φίλο στ' αυτοκίνητο... Μου φαίνεται ότι αυτό το πρόγραμμα είναι πρώτης τάξεως!...

ΑΔΡΙΑΝΗ, (θαμνωμένη από τη δροσιά και την ευθυμία του Ροβέρτου).—Τι τρελλόπαιδο, Θεέ μου! Τι τρελλόπαιδο!...

ROBERTOS.—Λοιπόν, σύμφωνοι; ΑΔΡΙΑΝΗ, (από διάταση μιá στιγμής).—Σύμφωνοι...

ROBERTOS.—'Οραία!... Αφήστε με τώρα νά σάς κντάξω στά μάτια, γιά νά ιδώ άν δεν μου λέτε ψέμματα... (Την πλησιάζει και την κντάζει στά μάτια με τρυφερότητα. Η 'Αδριανή ταραξεται και χάνει έξαφρα τό χρώμα της).

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Θεέ μου! Τι όμοιότης! Τά ίδια μάτια!...

ROBERTOS.—Μά, τί έχετε; Ποιόν σάς θυμάω; (Η 'Αδριανή άποφενγει νά του δώσει μιá απάντησι καλ πλησιάζει στό πιάνο. Κντάζει περίεργη μιá φωτογραφία κ' έξαφρα, με μιá τρομαγμένη κραυγή, στηρίζεται στην άκρη του πιάνου γιά νά μήν πέσει). Τι έχετε;... Τι συμβαίνει;

ΑΔΡΙΑΝΗ, (δειχνοντας τη φωτογραφία, με φρίκη).—Ποιός είναι αυτός;

ROBERTOS.—'Ο μπαμπάς! 'Ο πατέρας μου! 'Ο κόντε Λάρι...

ΑΔΡΙΑΝΗ.—Θεέ μου! Αυτό είναι άπίστευτο! Τι φρίκη!...

ROBERTOS, (σοδαρός).—Μά, γιατί; Μήπως ξέρετε τόν μπαμπά;

ΑΔΡΙΑΝΗ, (τρεμόντας σύγκορη).—'Όχι, δε χι! Μιά άπλή σύμπτωσης. Έδώ και είκοσι χρόνια, είχα γνωρίσει στη Ρώμη κάποιον πού του έμοιαζε... Μά είναι μιá σύμπτωσης, μιá πολύ περίεργη σύμπτωσης και τίποτε άλλο...

ROBERTOS, (χαμογελώντας).—Μά, βέβαια, τί άλλο μπορεί νά είναι; Έλάτε, χαμογελάστε πάλι. Ξεχάστε τίς πωλιές ιστορίες... Θά ήθελε πόσο όμορφα θά περάσουμε μαζί!...

ΑΔΡΙΑΝΗ, (τόν κντάζει με φρίκη).—'Όχι, δε! Μή με πλησιάζετε!... Πρέπει νά φύγω! Μην πείτε τίποτα στόν πατέρα σας... (Μ' ένα λυγμό). Μην πείτε ότι ήθα εδώ πέρα... Πρέπει νά φύγω!... Πρέπει νά ξεχάσετε αυτή τη γνωριμία μας... Θεέ μου! Τι φρίκη!... (Φεύγει γρήγορα σάν τρελλή, δίχως νά γυριση νά τόν κντάξη).

ROBERTOS, (σαστισμένος, δίχως νά καταλαβαίνει τίποτα).—Τι περίεργες πού είναι ή γυναίκες!...

ΕΝ ΡΙΚΟ ΣΕΡΡΑΤΑ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΙΚΑΝΟΥΝ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΛΑΘΗ

Τελευταία, ό διεθυντής ενός μεγάλου έμπορικού σίκου της Μασσαλίας έστειλε τό άκόλουθο γράμμα σ' έναν πράκτορά του, πού είχε στη Νότιο 'Αφρική:

«Φίλτατε, επειδή τά παιδιά μου αισθάνονται μεγάλη συμπάθεια προς τους πιθήκους, πολύ θά με υποχρέωνες άν μου έστελνες 2 ή 3 άπ' αυτά τά διασκεδαστικά ζώα, από τά καλύτερα, έννοείται, του είδους των. Η φορτωτική άς γίνει εις λογαριασμόν μου. Εύχαριστώ...».

Χωρίς νά προσέξη όμως ό έμπορος, καθώς έγραφε μεταξύ τών δύο άρθρων τόν γαλλικό διασκεπτικό σύνδεσμο ου (πού σημαίνει ή), έκανε τόσο μεγάλο τό ο, ώστε μόλις νά φαίνεται τό υ, κ' έτσι σχηματίστηκε ό αριθμός 203.

Υστερα λοιπόν από λίγον καιρό, παρουσιάστηκε στόν έμπορο ένας τελευνειακός υπάλληλος και τόν ειδοποίησε νά πάη εά παραλάβη τό θηριοτροφείο του, πού του έστελναν από την 'Αφρική.

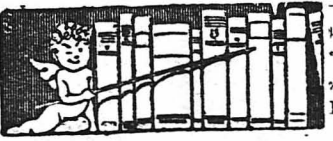
—Θηριοτροφείο!... ρώτησε ξαφνιασμένος ό έμπορος.

—Ναι... Είναι καμιά είκοσαριά κλουβιά γεμάτα πιθήκους... Έχω μάλιστα νά σάς δώσω και μιάν έπιστολή από τόν άποστολέα και νά σάς ζητήσω την εξόφλησι της φορτωτικής.

Ό έμπορος πήρε την έπιστολή και διάβασε τότε τά εξής καταπληκτικά:

«Σας ζητώ μυριάδας σονόγιμν, πού δεν μπορεί σα νά σάς προμηθεύσω περισσότερους από 160 πιθήκους. Αλλά σάς υποσχόμαι ότι έντός λίγων θά λάβετε και τους υπολοίπους προς συμπλήρωσιν του αριθμού 203.

Προθυμάτος, κτλ.».



ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ ΠΑΡΑΞΕΝΙΑ

(Του ΘΕΟΦΙΛΟΥ ΓΚΩΤΤΕ)

'Όχι, δεν έρωτεύομαι εσάς, κυρία μου, δε!... Ούτε κ' εσάς, 'Αγγελική, ούτε κ' εσάς, Βεατρίκη, Δέν αγαπώ καιά τη Μυρτώ, μηδέ την Ευφρόνισι, Μηδέ και την 'Αρτέμιδα, γιάκά ματάκια πάχει. Έκείνη τόρα κ' αγαπώ, εινε μακρυνά στην Κίνα Και με τά γονικά της ζή στά όφρατα μέρη, εκείνα, Σε κάποιον πύργο από λαττή και γήσινα πορσελάνη Στόν ποταμό τόν κίτρινο, πού ζουν ό πελεκάνοι. Έχει τά μάτια άπ' της νυχτιάς τίς λάμπεις φωτισμένα Και ποδαράκι πού μπορείς στό χέρι σου νά κλείσης, Έχει νυχάκια με κινά καλά κοκκισμένα, Πού σέ τσιμπούνε, όταν πάλι στό στόμα τη φιλήσεις. Άπ' τό καρπά της συχνά προσβάλλει τό κεφάλι Πού άγγίζει ύπως πεταία λακρυνά τό μαύρο χειμόδι Και κάθε βράδυ κάθεται στό παραθύρι μόνη Και τ' άστρα, σάν ποιήτρια και τίς σημάδες ψάλλει.

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

(Του Ούγγρου ποιητού LAUKA)

'Αχ! δέν με μάθαν γράμματα ό γονείοι μου νά διαβάω, Ούτε με στείλαν στό σχολείο με τ' άλλα τά παιδιά, Μά τά γλικά τά μάτια σου, σεορίνα, όταν κντάζω, βιλέπω την άπιστία σου, πού κρύβεις στην καρδιά. Άπό την πόρτα σου μαρσοστά τόρα δευιά διαβαίνω τό δαχτυλίδι πού φορώ γιά νά σου δώσω πίσω και τ' άστρο μαντιλάκι πού γιά με είχες κεντημένο και μόνο την άπειλίσια γιά μένα νά κρατήσω.

ΣΕΡΒΙΚΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Μάζωξεν άμάραντον ή Φρόσω, γέμισε τόν κάφο και τίς τσέτες. Έπλεξε άπ' αυτών στεφάνια τρία. Βάσταξ' ένα γιά τόν έαυτό της, δίνει τ' άλλο σέ μιá φιλενάδα και τό τρίτο στό νερό τό ράχνει και αγά, κρυφά του κουντηνάξει: —«Πλέε, πλέε, κρίσινο στεφάνι, και σάν φτάσεις στην αϊλή του Γιώργη ράτα τη μανούλα του Γιωργάκη: —«Θά παντρέψης, μάνα, τό Γιωργάκη Μην του δώσεις καμιά νέα χήρα, μόνο δός του άτάρθενο κοράσι...».

Δημήτρης έκοιμήθηκε σέ πλάτανο άποκάτω και νά τρεις κάρες ύνορφες περνούνε και μιλούνε και λένε τί πεθύμησε ή πάσα μά, τί θέλει. Στά χρόνια ή πρώτη μίλησε:—«'Ας είχα ένα ξανάρι». Κι' ή μεσοική έζήτησε:—«'Ας είχα δαχτυλίδι». Κι' ή νεούτακη έπεθύμησε:—«'Ας είχα τό Δημήτρη, τό δαχτυλίδ' τσιμίζεται, παίρνόμενι τό ξανάρι, μά ό δικός μου Δημητρός πάντα δικός μου εινε».

Τρεις Ρωμοπούλες περτατούν, κ' ή τρεις κορίτσια άκόμα ή μιá έχει χωστό μάγγανο και θέλει νά κεντήσει, μαργαριτάρι ή δεύτερη και θέλ' νά τό περάση κ' ή τρίτη κουνταίε πανί ψυλό νά τό λευκάνη. Νά και τρία Ρωμοπούλα, όμορφα παλινκάρια, διαβαίνουν από κει κοντά άξένοιαστα τό δρόμο. Χρυσά βαστούνε ταμπούρα τό ένα γιά νά παιξή, τό άλλο φέρει κίτρινα παπούτσια νά χορεύη, τό τρίτο πάει και τίς τρεις τίς κάρες νά φιλήση.

- Μίχο μου, πού ήσουν πές τό βράδυ;
—Μέ πονούσε, μάνα, τό κεφάλι.
—Δέν σού είτα έγώ νερό μην πίνεις, μη φιλείς ποτέ γυναίκα χήρα;

«Όλα τά νερά είν' γεμάτα θεάρες, κ' ή καρδιά της χήρας παραμένη. Κρασί πίνε και κοπέλλες φίλει.

Μεταφράσις ΣΤΕΦ. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ